

XE LĂN VÀ HY LỄ BAN CHIỀU

Nắng chiều gần tắt, nhưng vẫn còn đủ dọi sáng trong căn nhà nguyện của các linh mục hưu dưỡng tại thành phố Saint Louis chiều nay. Từng giọt nắng xuyên qua song cửa, đọng lại trên từng đôi vai gầy gò của những cuộc đời cũng đã xế chiều.

Một thời, họ đã từng là giáo sư, là mục tử, là nhà truyền giáo với những bước chân trần không mỏi mệt. Hôm nay, họ như những giọt nắng chiều bắt đầu xuôi bóng. Vậy mà trong cái tàn lụi của cuộc đời ấy, họ đã để lại trong tôi một cảm xúc nội tâm sâu xa.

Xúc động vì thấy trên 30 chiếc xe lăn, 30 cuộc đời bệnh tật yếu ớt ấy dâng thánh Lễ Đồng Tế tạ ơn. Họ dâng lễ tạ ơn trong nắng chiều nhạt nhoà. Từng chiếc áo lễ đã bạc màu như chính cuộc đời của các Ngài. Những mái tóc trắng bạc nhuốm màu gió sương. Từng cánh tay run rẩy vẫn khát khao dâng lễ hiến tế. Chẳng vị nào có thể cất lên nổi một lời kinh cho trọn vẹn vì hụt hơi, sức cạn. Riêng vị chủ tế, sức khỏe khá hơn một tý, cất lên lời kinh tiền tụng như lời tạ ơn thay cho những những anh em tật nguyên.

Họ dâng lễ tạ ơn khi đời không còn gì để dâng. Họ dâng lễ tạ ơn khi đôi tay không còn sức để nâng nổi một chén Thánh. Mập máy đôi môi trong mỗi một yếu đuối. Buông rũ đôi tay trên vành xe lăn định mệnh. Một Thánh Lễ Ban Chiều!

Nghi lễ truyền phép làm tôi xúc động nhiều. Từng hàng tay run rẩy từ dãy xe lăn cũng muốn nâng lên đề hiệp thông. Niềm hiệp thông trong nỗi đau tật nguyên. Trong già nua mòn mỏi. Vậy mà trên từng nét mặt già nua bệnh tật yếu ớt, trong từng ánh mắt nhạt nhoà ấy vẫn phản chiếu một tâm tình tri ân sâu thẳm. Tôi thầm nói với chính mình: “Còn gì để tạ ơn nữa nhỉ, khi cuộc đời đâu còn gì để đón nhận. Còn gì để tạ ơn khi cuộc đời đang tàn lụi tiêu hao.” Tôi Không hiểu hết, nhưng chính các ngài đã hiểu. Vì thế mới dâng lời tạ ơn.

Mới cách đây mấy hôm, tôi đi tham dự thánh lễ mở tay của một Linh mục trẻ. Niềm hân hoan dạt dào. Ca đoàn rộn vang tiếng hát. Rước Quay phim. Chụp ảnh. Tập nập bước chân. Người Linh mục trẻ giang rộng đôi tay trên bàn Thánh trong nét mặt hân hoan. Chắp tay khẩn nguyện và dâng lời tạ ơn thay cho muôn dân. Hàng ngàn con tim tham dự cùng một nhịp rung, như ôm chầm người Linh mục trẻ trong lòng yêu thương của Giáo hội. Lễ tan, người người vây quanh. Chúc mừng. Hân hoan. Có cả nước mắt hạnh phúc nữa. Màu áo phục sinh tung bay trong nắng bình minh. Mây xanh trong vắt trên cao cũng như muốn cuốn hút người Linh mục về phía cuối Trời. Nhiều người trẻ hiện diện nơi đó cũng thầm ước mong ngày nào có được phút giây ấy. Phút giây của thần thoại. Phút giây của Thiên đường. Rồi hôm nay, tôi đến tham dự Thánh lễ ban chiều của những Linh mục xế chiều trên xe lăn. Không rước xách. Không tiếng hát. Không đưa rước. Không người thân. Không còn lời chúc mừng. Nhà nguyện vắng. Chỉ nghe rõ cộc cạch từng tiếng xe lăn tiến vào.

Nhiều hàng ghế trống, vì tất cả ngồi trên xe lăn. Một vài người phụ giúp đẩy xe ngồi khuất cuối lối. Trên bàn thờ, ánh nến cháy hững hờ. Dường như nó cũng nhạt nhòa theo nắng. Những bông hoa cũng âm thầm rũ cánh. Mỗi một. Có ai đó đã để chúng cả tuần nay. Không gian tĩnh lặng một màu chiều.

Tôi thì thầm với Chúa: “Chúa ơi, đời Linh mục cuối cùng như vậy hay sao? Con cứ tưởng nó mãi rực rỡ như ngày lễ mở tay mấy hôm trước chứ”. Không có tiếng trả lời. Chỉ có sự lặng im của thập giá phía cuối bàn thờ. Thấp thoáng một bóng hình treo lơ lửng trong chiều tím. Dường như đó là câu trả lời cho tôi! Tôi không dám hỏi tiếp, chỉ cúi đầu thỉnh lặng nhìn bóng thập tự và nhìn từng dòng đời đang trôi qua. Trôi qua nhưng sẽ không bao giờ tàn lụi. Tất cả như dòng sông đang trôi đi, đi về với biển cả, về với đại dương mênh mông. Họ như ánh hoàng hôn đang lịm tắt để chờ đợi một bình minh. Vẫn biết rằng giọt nắng chiều là giọt nắng hiu hắt, Ánh mây chiều là ánh mây buồn rữ. Cuộc đời về chiều cũng hiu hắt buồn rữ, nhưng nó có nét gì nhiệm màu quá đỗi. Hứa hẹn một mùa phục sinh nơi cuối trời. Bên ngoài vẫn là mùa Đông. Mọi thứ xơ xác. Tuyết. Lạnh. Cây cối còn lại nắm xương gầy. Có chút nắng nhưng chẳng đủ sưởi ấm. Nó chỉ đợi sáng mong dẫn lối đi và chờ đợi xuân về. Ngoài trời cây rữ, lá rơi. Trong nhà cũng có những mảnh đời đang rụng dần. Họ đã sống đến tận cùng ơn gọi của chính mình. Biết chiếc lá đời mình đang rụng nhưng vẫn cất lời tạ ơn. Tạ ơn vì sinh ra một đời để được sống đời đời. Tạ ơn vì hy vọng một mùa Xuân sẽ đợi sáng sau mùa Đông lạnh. Nắm xương gầy của cây cối còn hy vọng phút đâm chồi nảy lộc lúc Xuân sang. Các Linh mục xe lăn hôm nay cũng đang mong chờ một Mùa Xuân vĩnh cửu. Vì thế họ cất lời tạ ơn. Tạ ơn cho họ. Tạ ơn cho đời và tạ ơn thay cho tôi. Tôi thường so đo khi dâng lời cảm tạ. Còn các Ngài lại dâng lời cảm tạ không chút so đo. Họ là những tia nắng chiều nhưng vẫn còn đợi sáng để soi dẫn lòng tri ân. Như muốn nói rằng, đời là một chuỗi ngày tri ân liên li.

Không hiểu thánh lễ của các Ngài dâng hôm nay có giống như tâm tình của thánh lễ mở tay đầu đời hay không? Ngày mở tay tràn ngập vui sướng, vì cảm nghiệm tình Chúa quá bao la. Ngày mở tay hạnh phúc, vì giang tay đón nhận ơn trời. Hôm nay, những đôi tay đó không còn sức để giang rộng, nhưng trong tim thì vẫn một lòng cảm tạ mênh mông. Thánh lễ nào mà chẳng mang ý nghĩa tạ ơn. Nhưng thánh lễ tạ ơn ban chiều với những cuộc đời xé chiều trên những chiếc xe lăn hôm nay mang một chiều kích hiến tế trọn vẹn quá. Dâng cả nỗi đau. Dâng cả cuộc đời tàn. Đôi tay run rẩy làm nên lễ dâng. Không cần của lễ. Chúa cũng chẳng cần hy lễ. Ngài cần “một tấm lòng tan nát khiêm cung”. Bao lâu còn hơi thở, bấy lâu còn dâng lời cảm tạ. Bao lâu còn ý thức mình đang hiện hữu, lúc ấy vẫn còn muốn nói lời tri ân. Nắm đôi tay yếu ớt của một Linh mục tê liệt trên chiếc xe lăn tôi hỏi:

- Cha có mệt lắm không?

- Mệt. Nhưng tạ ơn Chúa vì đã “gần xong đời lữ hành rồi.”

Chao ôi! vẫn mênh mông một màu hy vọng. Không than thở. Không trách móc, vì thấy lấp ló tia sáng của mùa nắng vĩnh cửu. Hạt lúa mì của kiếp đời đang mục nát để trở sinh mùa lúa trường sinh. Tôi nhìn các Ngài cô đơn trong nỗi đau tận nguyên. Còn các Ngài lại muốn

chia sẻ một niềm vui có Chúa. Tâm tư thật khác nhau. Người đang lãnh nhận dạt dào như tôi thì quên lời tạ ơn. Kẻ đang mất mát héo tàn thì lại dâng lời chúc tụng. Đôi tay run rẩy mà lại cảm thấy dư tràn, còn đôi tay mạnh khỏe như tôi lại cảm thấy thiếu thốn, mong thêm. Có phải bàn tay nhiều rãnh, hay vì lòng nhiều ngăn? Tôi tự vấn lòng mình. Tôi đang đi tìm bằng cấp, vinh dự, đi tìm một chỗ đứng trong đời. Các Ngài đang trả lại cho đời vinh dự bằng cấp và chỗ đứng, để đi vào kết hiệp thâm sâu. Thầm nói với mọi người “Chúa là phần gia nghiệp mà thôi”. Bao lâu chưa cảm thấy Chúa là gia nghiệp, bấy lâu lòng vẫn cảm thấy đói. Miệng vẫn cảm thấy khô và khát. Đời tôi hôm nay dường như cũng đang thiếu vắng một tâm tình tạ ơn sâu thẳm như thế. Vì lòng chưa cảm thấy no, hồn chưa cảm thấy đủ. Bao giờ cho được no đủ vẫn là nỗi giằng co trong lòng. Lòng đang mong thêm nên ít khi tri ân những gì mình có. Không cảm kích những gì đang có, nên lòng cứ phập phồng xôn xao. Sóng gian tham vẫn cuộn cuộn, nên không tìm được nguồn bình yên cõi lòng. Đôi khi nhận một món quà nhỏ ai gởi, lòng sung sướng nâng niu. Còn món quà cuộc sống lớn lao như đại dương mênh mông, tôi lại thường quên dâng lời cảm tạ.

Rồi từng chiều khi nắng tắt bên đời. Tiếng xe lăn cộc cạch và âm vang Thánh lễ Tạ ơn của các Linh mục tận nguyên trên xe lăn hôm ấy lại văng vẳng bên tai. Nhắc nhở một lời tạ ơn cuối chiều. Nắng tan dần và lòng cũng chùng xuống như sương tan trong đêm. Tan để hiểu được nguồn nước ân sung. Tan để biết thân phận được tạo nên là để trở về với đại dương mênh mông.

Rồi trong chiều nhạt nắng hôm nay tôi cũng dâng lời thì thầm:

*Chúa ơi, nhớ lại hàng xe lăn tiến vào nhà nguyện hôm nao,
con nghe lòng mình xôn xao và băng khuâng quá.
Băng khuâng vì cảm kích những cuộc đời Linh mục tàn tật, già nua
nhưng vẫn sống đến tận cùng của đời hiến dâng.
Vẫn chan chứa trong tim một tâm tình tạ ơn sâu thẳm.
Vẫn tràn trào hy vọng cho dấu bao rạn vỡ mong manh của kiếp nhân sinh.*

*Có những bước chân đẹp sẵn sàng lên đường,
thì cũng có những hình ảnh đẹp âm thầm hiển tế mỗi chiều.
Họ là mẫu gương cho lòng tri ân của con hôm nay.
Xin cho mỗi chiều khi nắng tắt,
thì lời tạ ơn của con cũng được dâng cao để tan dần theo nắng.
Xin cho Thánh lễ tạ ơn ban chiều con đến dự hôm nao,
cũng sẽ là từng chiều tạ ơn của đời con hôm nay. Amen.*

Nguyễn Thảo Nam, S.J

Nguồn: Internet E-mail by Quỳnh Lan chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, August 16, 2013
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, SDND, QL-VNCH*